

af Nedsættelsen vil komme Forbrugerne til gode, medens der er Vished for, at de Penge ere spildte, som bleve anvendte paa at oparbejde denne Branche, og for at danske Arbejdere, som med ikke ringe Møje ere blevne oplærte til dette specielle Arbejde, ville komme til at forlade deres Erhverv.“

Det her anførte er kun et Eksempel blandt mange, men vi tro, at det — givet som det er med Fabrikkens egne Ord — egner sig stærkt til at indskærpe Regering og Rigsdag, hvilket Ansvar Toldnedsættelser medføre. Hvor haard Konkurrencekampen i det hele taget er, viser den fremmede Indførsels Størrelse. I 1890 indførtes under Pos. 60 („alle andre“ Uldvarer) 3,159,000 Pund til en Værdi af 12,022,327 Kr.; i 1905 udgjorde Indførselen 4,104,000 Pund til en Værdi 19,904,000 Kr. Som bekendt haves der desværre endnu ikke nogen dansk Produktionsstatistik; men det Tilløb, som vi fik dertil gennem Industritællingen i 1897, kunde kun konstatere en indenlandsk Produktion af Klæde, Hvergarn og Kjøletøj paa 3,953,000 Alen, hvad der vel kun vil svare til c. 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Pund; herefter er uden Tvivl den indenlandske Produktion ikke nær saa stor som det fra Udlandet indførte Kvantum. Imidlertid burde den allerstørste Del af den c. 20 Millioner Kroners Indførsel paa Pos. 160 (hvoraf $\frac{2}{3}$ antages at være vævede Uldvarer) kunne tilvirkes her i Landet, saaledes at kun de Varer indførtes, som den Befolkningsdel kræver fra Udlandet, der lægger særlig Vind paa at følge Udlandets nyeste Moder; men der kan vel vanskelig tænkes nogen mere uomtvistelig Luksusbeskatning end en Told paa Modens ivrigste Dyrkere, og som saadan vilde Klædetolden jo efterhaanden komme til at virke, naar den nuværende Udvikling blev fortsat; Regeringen selv har jo, som tidligere anført, erkendt, at Tolden ikke, eller saa godt som ikke, tynger paa Smaaafolk.

Til dette kommer, at Klædetolden ingenlunde særlig udnyttes af Stordrift; hvad der gælder vor Væveindustri i sin Helhed, har endog særlig Gyldighed for Klædeindustrien: der begyndes smaat hele Landet rundt. Af Industritællingen 1897 fremgaar det saaledes — selv naar der ses bort fra „Væverier i Almindelighed“ og „Uldspinderier“, under hvilke Grupper uden Tvivl de talrigste Spirer til fremtidige Klædefabrikker skjule sig —, at der blandt 53 egentlige Klædefabrikker og Uldvæverier fandtes 2 ganske uden Arbejdere (altsaa Enkeltmandsbedrifter), 3 med 2 Arbejdere, 1 med 3 Arbejdere, 4 med 4 Arbejdere, 11 med 6—10 Arbejdere, 10 med 11—20 Arbejdere. Som hele vor Industris Historie udviser, er det fra saadanne Smaaforetagender, alle vore store Bedrifter ere spirede frem, og paa disse Smaaforetagenders Trivsel beror da ogsaa Fremtidens Udvikling; men saa er det ogsaa klart, at det er efter deres Forhold og Konkurrenceevne, Toldbeskyttelsen maa afpasses — ikke efter de største og mest kapitalstærke Bedrifter. Man beskærer ikke Millionforetagenders overflødige Overskud ved at nedsætte Klædetolden: man hemmer den danske Industris Opvækst derved.

Til det saaledes anførte maa føjes, at Bevægelsen i det bedrestillede Publikum overfor Beklædningsgenstande i de senere Aar mere og mere gaar i Retning af lettere Varer, ligesom Smagen og forøget Købeevne føre til forøget Anvendelse af Kamgarnsvarer; derved ville de foreslaaede Nedsættelser, som ville reducere Toldbeskyttelsen stærkt netop for disse Varer, komme til at virke særlig uheldigt, idet de ville nedslaa den indenlandske Industris hidtil vellykkede Bestræbelser for at hæve sig til et med Udlandets fuldstændig sideordnet teknisk Standpunkt. Vi tilskyndes derfor yderligere gennem dette Forhold til indtrængende at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at den paatænkte Nedsættelse af Klædeindustriens Beskyttelse opgives, saaledes at man — hvis man ikke vil gaa til en Forhøjelse af Tolden paa de finere Uldmanufakturere, hvad der som en fuldtud forsvarlig Luksusbeskatning vilde være det rette og anbefalelsesværdige — i hvert Fald blev staaende ved den nuværende Told paa alt Klæde af 66 $\frac{2}{3}$ Øre Pundet.

Sluttelig bemærkes, at der fra flere Klædefabrikker udtales Ønske om, at naturfarvet Uldgarn, der efter Regeringsforslaget vil blive toldbeskattet som farvet Garn, maa blive fortoldet — ligesom det nu er Tilfældet — som ufarvet Garn, idet denne Vare er et ikke uvæsentligt Raastof i Klædeindustrien, og der ikke menes at være uovervindelige Vanskeligheder for Toldvæsenet forbundet med at skelne imellem naturfarvet og farvet Garn.